

V každém pokoji jiné ticho

Daniel Hevier

Jednou jsem si vykračoval po ulici a povídal jsem si sám se sebou. Ale o čem, to jsem v tom hluku neslyšel. Všude kolem mě se ozývalo samé tříska a buch a bum a bác a vřísk. A to mně moc mrzelo, protože jsem byl zvědavý, o čem si to vlastně sám se sebou povídám.

Až na samém konci města v tiché uličce, daleko od hluku, jsem konečně zaslechl, jak si říkám: „ten rámus už mi rve uši! Mám už dost toho rachotu a hřmotu a dupotu, potřebuju ticho, ticho!“

„Ticho?“ ozvalo se za mnou. „Není nic snazšího. Hned to zařídím. Dovolte, abych vás pozval na pár minut ticha. Mám ho plný dům!“

Za plotem, uprostřed žlutých růží, stál starý pán s bílým plnovousem. Pokuřoval z dýmky. A tak jsem se seznámil s panem Tichomilem Ticháčkem. Protože měl neobyčejného koníčka: byl sběratelem ticha.

Ve svém domě měl spoustu pokojů a pokojíčků a v každém bylo jiné ticho. Kráčeli jsem po vysokých kobercích, které tlumily naše kroky a málem jsme ani nedýchali, abychom to ticho nerušili. V prvním pokoji bylo ticho, které mi připadalo nějak povědomé. Bylo to ticho z městského parku, v němž voněly kaštanové listy a kornouty zmrzlíny.

V druhém pokoji bylo ticho z kina chvíličku před začátkem představení. Bylo to veselé ticho, protože ten den se promítala groteska s Laurelem a Hardym.

V třetím pokoji bylo trochu ticha od svatebního fotografa. Cítil jsem, jak všichni fotografovaní zatajili dech a ani nedutají.

V dalším pokoji bylo velice vzácné měsíční ticho. Přivezla je z Měsíce kosmická loď Apollo v jiném pokoji bylo ticho před bouřkou a hned vedle ticho po bouřce. Možná vás napadne, že je to jedno. O ne, v tom je veliký rozdíl! Ticho před bouřkou je daleko zlověstnější a nervóznější, než ticho po bouřce.

Pak tam bylo školní ticho před zkoušením malé násobilky. Bylo to prádavné ticho. Pan Ticháček je měl ještě z dob, kdy chodil ještě do školy. V hudebním salonku bylo hudební ticho z jedné opery Wolfganga Amadea Mozarta. Bylo to velice melodické ticho. Pan Ticháček při něm pokyvoval hlavou, jako by chtěl říci: „Kdepak, takové ticho dokáže vytvořit jen velký Mozart!“

A byla tam ještě spousta jiných druhů ticha: ticho složených motýlích křídel, ticho po ohňostroji, studnové ticho hluboké dvacet sedm metrů, ticho padajícího sněhu, ticho letících oblaků, mořské ticho, skříňové ticho, ticho z akvária, ticho z opuštěné šnečí ulity, ticho zastavených hodin, ticho z vajíčka, ticho po vyzvánění zvonů, houslové ticho, ticho podzimní pláže...

A každé z těch tich bylo jiné. Jenže to mohl poznat jen člověk, který tichu rozumí.